

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

2/2006

18. ledna 2006

ročník 91

cena: 10 Kč

Poselství od Martina ve zdi

Až po svátcích, kdy je víc času na pro-
čtání různých ročenek a nových ka-
lendářů, jsem se vrátil k úhledné bro-
žurce v světlezelené obálce s titulem
"Der Martinsbote"- "Martinský posel".
Jde o prosincové číslo zpravodaje
pražského evangelického sboru ně-
meckého jazyka, který má své boho-
služebné centrum v kostele Martin ve
zdi na Starém Městě pražském. K to-
muto sboru mám úzký vztah již od
jeho vzniku v devadesátých letech.
Občas se zúčastním jeho bohoslužeb-
ných shromáždění a slavností; a pra-
videlně dostávám sborové dopisy i
zpravodaj. Tentokrát mne obsah mar-
tinského vánočního poselství zaujal
natolik, že jsem se rozhodl podělit se o
něj i s naší širší evangelickou veřejnos-
tí. Takto mohu zároveň připomenout
samu existenci tohoto německého
sboru, který se po svém ustavení
v r.1994 přihlásil do svazku sborů
pražského seniorátu ČCE jako spole-
čenství německých (i dalších) občanů
různých evangelických konfesí. Dnes
čítá sbor (podle EK-2006) 135 členů,
převážně z rodin zastupitelských a
obchodních pracovníků. Od r. 2003
spravuje sbor farář Ulrich Biskamp,
v pořadí již třetí pracovník, který při-
šel do Prahy ze západního Německa.
(První farář, Christof Lange, byl po
několik let tajemníkem v zahr. odboru
KSR-ČCE a nadále slouží v Praze
v prvním žižkovském sboru.)
Obsah martinského poselství je pozo-
ruhodný v několika aktuálních námě-
tech. V předvánočním úvodníku se
farář Biskamp zamýšlí nad každoroč-
ně opakovaným úsilím o plnější proží-

vání Vánoc na základě hlubšího pro-
nikání do jejich tajemství. (Zajisté po-
city, které dobře znají i mnozí z nás.)
Dochází k závěru, že nelze jinak, než
se vždy znovu poddávat poselství
vánočního evangelia o Božím přicho-
du k nám na zem, k uskutečňování
Božího království: „*V Ježíši Kristu
k nám Bůh přišel nekonečně blízko, stal se
jedním z nás. Kde prožíváme v tomto
smyslu plné lidství, tam je i Bůh přítomen,
a v tom se nám stávají i Vánoce pravými
Vánoce.*“
Vánoče jsou zaměřeny i následující
kvízové otázky, podle nichž si může-
me prověřit i vlastní znalosti. Je nám
známo, že slovo Vánoce (Weihnach-
ten) je původu starogermánského,
ještě předkřesťanského, a že se tehdy
vztahovalo na dvanáct posvátných
nocí kolem zimního slunovratu? - Že
vánoční stromek v křesťanských do-
mácnostech má původ z Alsaska a
Švarcvaldu, a to již v době před 500
lety? - Že tradice vánočních betlémů
s jesličkami pochází z r. 1223, kdy ji
zavedl František z Assisi v Grecciu? -
Pokud však by nám byly tyto věci i na
české straně celkem známé, sotva
bychom asi znali odpověď na závěreč-
nou kvízovou otázku: po kolikáté již
byla o Vánocích 2005 uváděna v mar-
tinském sboru nová vánoční hra u jes-
líček (Krippenspiel) na téma „České
vánoce“ (Boehmische Weihnacht.)?
Správná odpověď zní: potřetí! A zde
naše české srdce trochu zjihne: ve sbo-
ru německého jazyka se malí i dospělí
ochotně seznamují i se způsoby čes-
kých Vánoc, aby se tak ještě víc zžíva-
li do českého prostředí! Tyto vánoční

hry v martinském kostele jsou vždy
doplněny i českou vánoční hudbou.
Podobným názorným způsobem se
martinský sbor zapojil i do slavnosti
Ekumenického setkání křesťanů v Pra-
ze 18.6.2005 uvedením pantomimické
hry "Loď naděje" (Schiff der Hoff-
nung) podle Noemova biblického pří-
běhu. Takto přispěly německé děti
velmi názorně (i svými kresbami)
mnohým zahraničním účastníkům,
kteří přijeli spolu s dětmi, k hlubšímu
pochopení ústředního hesla celého
sejití: "Pozvání k naději". - O snaze
německého sboru pronikat hlouběji
do českého živlu svědčí i vzpomínka
na autobusový zájezd, který zamířil
v září 2005 do Příbrami a byl přede-
vším věnován návštěvě tamního hor-
nického muzea. (Pro r. 2006 plánuje
sbor zájezd do Plzně nebo na Mělník.)
- K tématu česko-německých vztahů
mne posléze zvlášť zaujal článek ses.
K. Wippich-Roháčkové nadepsaný
Vyrůstat s dvojí řečí (Mit zwei Spra-
chen aufwachsen). Pojednává o situa-
ci ve smíšených rodinách, kde je obco-
vací řečí němčina i čeština, dále o
německých dětech, které se učí češtině
již od mateřské školy, stejně jako o
výuce na pražských dvojязыčných
školách se zřetelem k vzdělávání pro
budoucí povolání. Informuje též o
možnosti setkávání rodičů k výměně
získávaných zkušeností a o různé po-
radenské službě za pomoci odbor-
níků.
O tom, že se pražský německý sbor
dobře zabydlel v kolektivu sborů
pražského seniorátu, svědčí - krom
aktivní účasti kazatele na pastorálních
konferencích -vzpomínkový článek o
zesnulé ses. J. Lachnit-Pickové, spolu-
zakladatelce sboru, která jej po řadu
let zastupovala na pražských konven-
tech i ve výboru pro Světový den
modliteb. (Novou kurátorkou sboru je
ses.Tanja Kaminski.) - Ze zpravodaje
se také dozvídáme o řadě zahranič-
ních návštěvníků, kteří v Praze při-
cházejí jak na bohoslužby v martin-
ském kostele (od 10,30), tak i na různá
setkání v novém sborovém domě
v Praze 5, Voleníkova 18. To vnuká
myšlenku, že by se i čeští evangelíci,
zvláště z pražských sborů, mohli o
sbor německých souvěrců více zají-
mat, a tím utužovat společenství praž-
ského Božího lidu. Budou srdečně
vítáni, i když budou hovořit jen česky.
- Polohu martinského kostela (ve kte-
rém byl na podzim r. 1414 podáván
poprvé při večeři Páně všem věřícím i
kalich) snad není třeba blíže popisovat.
Méně snadné by to asi mohlo být
s vysvětlením neobvyklého názvu
kostela - Martin ve zdi - kdyby šlo o
další kvízovou otázku. (Odpověď: Pů-
vodní románská kaple sv.Martina byla
při stavbě staroměstských hradeb za
Václava I. r. 1232 pojata svou jižní stě-
nou přímo do hradební zdi.)

Jiří Otter

Jan Kašper

PŘEČTETE SI PŘÍŠTĚ

POHLED DO BUDOUCNOSTI

KOSTNICKÉ JEDNOTY

Bohumil Kejř

O VĚCECH PODSTATNÝCH

Josef Veselý

K 250. VÝROČÍ NAROZENÍ

W. A. MOZARTA

Daniel Henych a další

V kostele sv. Martina ve zdi v říjnu 1414 z podnětu mistra Jakoubka ze
Stříbra poprvé podával kněz Jan z Hradce Večeři Páně laikům pod obojí
způsobooou (sub utraque specie), tj. chléb a víno z kalicha.

Co očekávám od Kostnické jednoty

Není snadné odpovědět na tuto velmi osobní otázku. Kostnická jednota je o víc než třicet
let starší než jsem já, tedy úctyhodná dáma. Když jsem se narodil, měla za sebou více než
tři desetiletí intenzivní osvětové práce. Podle prof. Bednáře byla myšlenka na utvoření
obramného spolku reakcí na útok Národních listů z r. 1905, v nichž byly české evange-
lické církve obviněny z vlastizrady ve prospěch pruského krále. Na sněmu českých evange-
líků v téže roce byla proto na návrh faráře a pozdějšího reformovaného superintenden-
ta dr. Čerňka Duška z Kolína založena Kostnická jednota. „Spojila,“ píše prof. Bednář,
„což bylo tehdy vzácným jevem, všechny evangelické denominace ve společnou organiza-
ci, která během času své poslání rozšířila.“

Při této příležitosti chci připomenout významnou roli, kterou ještě docela mladá KJ sehrá-
la při repatriaci českých exulantů pro víru po 1. světové válce. Pres neuvěřitelné obtíže se
podařilo jejímu misijnímu a pak repatričnímu odboru pod vedením faráře Bohumila
Radechovského a později dr. Trnky zprostředkovat návrat cca 1000 exulantů zpět do staré
vlasti. Jako potomek českých exulantů nemohu o této iniciativě Kostnické jednoty, za níž
stojí neuvěřitelná odvaha a úsilí, hovořit bez dojetí.

Druhá vzpomínka souvisí s mým farářským působením ve sboru v Lounech. Pod hlavič-
kou Kostnické jednoty sbor pravidelně konal sborové zájezdy do míst spojených s českou
evangelickou historií. Zde členové sboru navazovali osobní kontakty, které je chránily
před izolací a mentalitou ghetta. Později se vyprávěla humorná historka, která měla
vysvětlit, proč práce Kostnické jednoty v tomto městě měla zelenou. Úředník, který vydá-
val souhlas k podobným tzv. kulturním podnikům, prý četl místo Kostnická jednota
Kosmická jednota, a tak považoval její působení za mimořádně pokrokové.

Třetí vzpomínka mne vrací na Valašsko, kde jsem řadu let působil. Zde sehrál Místní
odbor Kostnické jednoty významnou roli při rozvojení ekumenických vztahů a misijní
činnosti sboru v době, kdy se prohlubovaly totalitní zásahy do života církve. Pravidelné
modlitební alianční týdny pod hlavičkou Kostnické jednoty, při nichž sloužili výkladem
Písma kazatelé všech denominací, které pracovaly na Valašsku, přispívaly k vzájemnému
seznámení a spolupráci.

V porevoluční době, kdy jsem pracoval ve vedení Českobratrské církve evangelické, jsem
se častěji v myšlenkách zabýval budoucností Kostnické jednoty. Na jedné straně jsem si
uvědomoval význam bohaté tradice Kostnické jednoty. Dobrá tradice se velmi obtížně
buduje, ale snadno boří. Na druhé straně jsem si kladl otázku, zda Kostnická jednota,
která vznikla jako ochranný spolek českých evangelíků, by neměla se ctí ukončit svou čin-
nost. Vždyť čeští evangelíci dnes nepotřebují žádnou ochranu před mocnou katolickou
církví. Kulturní i misijní život církve není ničím podvázán než vlastní slabostí. Česká
ekumena má svou vlastní organizaci. Jak dál? Co můžeme od Kostnické jednoty očeká-
vat? Úbytek členů je alarmující. Nedostávají se finanční prostředky, aby se práce mohla
rozvinout. Má-li KJ pokračovat ve své činnosti, pak vedle úkolu připomínat odkaz české
reformace, by se měla věnovat kritickému zkoumání současných duchovních proudů
z pohledu reformační teologie. Zde panuje veliký zmatek. A musí získat do svých řad
mladé křesťany, aby přijali službu Kostnické jednoty za svou a s radostí navazovali na
pozoruhodnou tradici Kostnické jednoty a Kostnických jisker.

Pavel Smetana

Hľadanie pravdy

Štandarda prezidenta bývalej Československej republiky a aj súčasnej Českej republiky mimo emblémov krajín má jediný text: "Pravda víťazí". Bolo to životné krédo prezidenta T. G. Masaryka. Mám obavu, že dnes všade okolo nás a mnohokrát aj v nás pravda prehráva. Smútok súčasného života, napriek tomu, že žijeme v mieri a aj v blahobyte, sú útrapy z hľadania pravdy. Nepravda je ekonomicky výhodnejšia a žijeme vo vrcholnej konzumnej ére, kde je v popredí glorifikácia ekonomiky. Ekonomika sa dostala v rebríčku hodnôt na najvyšší stupeň.

Spoločnosť a svet okolo nás je plný poloprávd a neprávď, zamlčovania pravdy v médiách, politike, ekonomike, v každodennom živote. Je všeobecná skepsa voči médiám – nehľadajú pravdu, ale len ekonomickú úspešnosť. Negatívne senzácie, bombastické tituly a texty, polopravdy. Katastrofy, karamboly, lúpeže, vraždy, surovosti – to zvyšuje sledovanosť a čítanosť. Vulgárny naturalizmus sa stáva vrcholom súčasného trendu médií.

Súčasná konzumná spoločnosť sa nejako dostáva do podobnej polohy, ako bola dekadencia presýtenej spoločnosti starého Ríma. Vezuv v Pompejách potom zakonzervoval kultúru tejto starej rímskej ríše a aj túto jej dekadenciu. Nakoniec, mnohé starobylé ríše a kultúry zanikli. Tak nejako padli z vrcholu rozkvetu a prosperity – Perzská, Rímska, Grécka, Egyptská, Babylonská. A zostali len vykopávky a nádherné výtvyry ľudského génia, ale aj obraz dekadencie a morálneho úpadku ľudskej spoločnosti. Dobro, ľudskosť, ušľachtilosť, láskavosť – to nie sú zaujímavé správy pre väčšinu médií. Sledovanosť a ekonomika, a nie pravda a láska.

Apoštol Pavel v epíštole Koríntanom podáva také krásne a široké spektrum tých vlastností, kde pravda a láska je ten základný princíp. „Láska je zhovievavá, dobrotivá, láska nezávidí, láska sa nevyťahuje a nepovyšuje, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nezlostí sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale raduje sa pravde“ (1.Kor.13,4-7).

Jeden zo závažných problémov ľudí súčasného sveta sú závislosti – alkohol, fajčenie, drogy, hracie automaty. Aj médiá vyvolávajú závislosť. Mediá sa snažia, a často veľmi úspešne, ovládať osobnosť človeka, aby každé ráno, každý deň absorboval do seba všetko, čo mu servírujú. Ovládajú a pretvárajú ľudí, determinujú ich životný štýl, vyplňujú ich čas, formulujú ich názory a celý ich duševný život.

Zastavme sa prosím a rozmyšľajme nad hierarchiou hodnôt. Zmeňme zaužívané schémy hodnotenia a získame nadhľad. Je predsa nekonečno a večnosť a to Božie hľadisko: „.... nie pokrm a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť“ (Rim. 14,17). Tak nejako, aby sme zostávali v takomto nadhľade, aby sme sa nenechali každodenne manipulovať mediálnou bombastikou. Mnohokrát z tých mediálnych prekrútených právd potom vznikajú aj rôzne úsmevné nepravdy, rozprávky a legendy a smiešne historické tradície a rituály a mnohé z nich sa dostávajú aj do učebníc histórie.

Chcel by som sa preto, ak dovoľíte, tak trochu melancholicky usmievať a spomínať na také smiešne a neškodné nepravdy a rôzne rozprávky a legendy. Je taká jedna veľmi pekná historická smiešnosť v lekárskych kruhoch v Británii. Tam pri návšteve lekára používate štandardné oslovenie – doktor. Ale keď navštívite chirurga, oslovujete ho – mister a nie doktor. Ak to popletiete, chirurg Vás upozorní, že on je „mister“. Dávna smiešna historická „pravda“. Dávno – dávno chirurgické ošetrovanie rán, poranení, zápalových povrchových ochorení bolo doménou potulných liečiteľov, „lazebníkov“ a aj holičov. Univerzitní doktori, tí rozmyšľali, diagnostikovali a liečili tie „neviditeľné“ ochorenia a dívali sa na tých „chirurgov“ veľmi zvysoka. A tak sa chirurgovia trvale urazili a aj keď už dosahovali univerzitné hodnosti, odmietali a doteraz odmietajú oslovenie – doktor.

Spomínam si, ako 7 - 8ročný chlapec som s rodičmi niekoľkokrát bol v Borcovej, dedinka blízko Martina, na návšteve ich starých priateľov. Najstarší syn týchto ľudí strávil na zárobkoch v Kanade 5 rokov. Pamätám si, ako vyzeral, pomaly rozprával a väčšinou o Kanade, o mestách, ľuďoch, o živote tam. Anglicky sa vôbec nenaučil, zrejme ho v prístave čakali a odviezli ďaleko na opustenú veľkú farmu, kde pracoval celé tie roky. Nikde inde v Kanade nebol, stýkal sa len so spolupracovníkmi Slovákmí a Poliakmi tam na farme. Našetril peniaze a po 5 rokoch ho naložili na loď a cestoval domov. Doma v Borcovej prikúpili potom niekoľko hektárov poľa. A spomínal stále na Kanadu a rozprával presvedčivo o živote tam, o ľuďoch, o mestách. Behom rokov jeho rozprávania získavali na podrobnostiach a zahrňovali čím ďalej, tým širšie spektrum skúseností a až rozprávkových poznatkov o celej veľkej kanadskej krajine. Veľmi rád som ho počúval.

A na pána Kubisa v Martine si veľmi rád spomínam. Bol stolár a niekoľkokrát nám niečo v dome vylepšoval. Prežil 10 rokov v Paríži a ja som s ním skúšal svoju gymnaziálnu francúzštinu. Dobre hovoril po francúzsky a v jeho spomienkach z Paríža vždy bola v popredí jeho veľká láska k jednej dáme a smútok z nejakej tragickej straty tejto veľkej lásky. Jeho sestra, s ktorou v Martine žil, sa vždy veľmi skepticky a priam neúčtivo vyjadrovala o tejto jeho láske. Ja som ale veril jemu a jeho spomienkam a veľkým citovým vzletom. Jeho sestru som nemal rád, lebo tak necitlivo škrtala a gumovala a spochybňovala jeho krásne spomínanie. Možno to nebola celkom pravda, ale toto spomínanie prinášalo pánovi Kubisovi taký pocit šťastia.

Spomienky vlastne nikdy presne nevystihujú skutočnosť, aká bola. Roky ubiehajú a Vy si blízkych ľudí v spomienkach nechtiac vykresľujete v takej podobe a obraze, ako máte dojem, že si ich skutočne pamätáte. A týmto Vaším spomienkovým osobám podvedome pridávate elegancie, vtipnosti, múdrosti, dobroty a láskavosti. Možno aj preto je spomínanie krásne. Nie je to určite strohá a čistá pravda. A tak potom vznikajú legendy a rozprávky. Priznám sa, sám mám rád takú magickú atmosféru niektorých starých legiend. Vždy sa tak rozprávalo okolo Váhu, že v takej divokej vode pri Strečne, kde sa rieka okolo starého hradu točila, pltníci vždy počuli taký predivný spev. A tak sa vždy započúvali, že ich divý prúd prevrátil a utopili sa. A na Rýne je krásna Lorelei – na vyvýšenej skale si češe krásne biele vlasy a spieva žalostnú pieseň a lodníci prestávajú kormidlovať a lode stroskotávajú.

Bible a Korán

Dokončení z minulého čísla

Ženy

Ženám je v Koránu venované mnoho miesta. Jednak niektorým postavám (osobám) jako je Mířjam, jednak (a zvlášť) povinnému údělu žen: "Postavení ženy stanoví Korán o stupeň níž než mužovo (...), současně však nařizuje, že s nimi má být nakládáno laskavě a spravedlivě" (Ivan Hrbek: Korán, str. 103). Důraz na cudnost a skromnost vystupování žen je správný a je v jistém smyslu korektivem dnešního drze nahého ženství v médiích a porůznu v celé společnosti. Ostatně ani v Bibli není obraz (či náboženský portrét) ženy plně vyjasněn. Pavel operuje například modelem Adama a Evy, kde Krista představuje samozřejmě Adam = muž (Ef 5,21-24), ale hned naléhavě připomíná, že muži mají ženy milovat *„jako své vlastní tělo“* (Ef 5,28). V židovství a římském katolictví zůstal "případ žena" zvl. v nábožensko-teologickém aspektu nevyřešen.Významně, ale příliš obecně hodnocení ženy najdeme v Bibli i v Koránu. Pavel sděluje Galaťanům: *„Není už rozdíl mezi... mužem a ženou. Všichni jste jedno v Kristu Ježíši“* (řecky heis este en Christó Iésú - Ga 3,28). Ano, tak se to jeví v eschatologické vizi, prakticky však byla křesťanská žena někdy dost drsně podřízena muži; muž je hlavou ženy, tak jako je Kristus hlavou církve (1K 11,3); žena je stvořena pro muže, ne naopak (1K 11,9). Toho se chopili někteří otci a zapáchavě to vyhranili - např. Tertullianus se svou ohavnou "tezí" femina ianua diaboli (žena je brána ďáblova). V muslimské rodině, která je patriarchální a patrilineární, má žena svá pevná práva, muži však plně rovná není; žena se např. nesmí provdat za nemuslima, zatímco muž se může oženit s židovkou nebo křesťankou; v průběhu manželského života má muž právo zakázat ženě vycházet z domu a může i omezit návštěvy jejích příbuzných; když muž tvrdí, že je mu žena nevěrná, je tomu dáváno za pravdu, i když to žena popírá. Nezmi-ňuji nutné kompletní zahalování žen atd. Oficiálně není polygamie a limine odsunuta (výjimkou je snad Turecko). V Koránu je súra 4 nadepsána Ženy. Zde jsou stanoveny povinnosti mužů

Mám rád jednu známú úplne vymyslenú romantickú a sentimentálnu rozprávku. Taká krásna a dobrá nepravda.

V izbe starého domu leží ťažko chorý mladík a díva sa do okna, ako sychravé novembrové počasie odtrháva zo stromu jeden list za druhým. V týchto dlhých, smutných dňoch tento chorý chlapec nadobudne presvedčenie, že keď odpadne posledný list, tak zomrie. Rozpráva to svojmu priateľovi a tento v noci namaľuje niekoľko krásnych jesenných listov a upevní ich pevne na ten strom. Pacient zisťuje potom každé ráno, že ešte stále sú na strome listy, pre-stáva myslieť na smrť a uzdravuje sa.

Veľmi často som si prial namaľovať takéto zázračné, rozprávkové listy a zavesiť ich na stromy pri oknách našej nemocnice.

Je ťažko byť reformátorom a bojovníkom za pravdu a lásku. Je ale veľmi ľahké potešiť a povzbudiť človeka. Pohladiť ho, mať čas pre neho. Je toľko ľudí, ktorí niekoho potrebujú a možno práve Vás. Možno len to Vaše slovo, Váš úsmev, pohladenie - a stávate sa reformátorom duše toho, ktorý tak veľmi potreboval práve to Vaše pohladenie.

Pred viacerými rokmi som niekoľkokrát pracoval dlhšiu dobu na ústave pre výskum rakoviny v Londýne. Keď ste v takej situácii „starého mládenca", tak si chodíte prať svoje veci do takých malých obchodíkov – práčovní, kde je 10 – 15 pračiek. Kým sa Vaše veci vyperú, sedíte a čítate. Bol večer, vonku úplná tma, sedeli sme a čítali, bolo nás tam asi 6.

Zvonku bolo počuť, ako sa nejakí chlapci naháňajú. Odrazu jeden z nich hodil kameň práve do zasklených dverí tohto obchodíka. Bol to veľký rachot, ale sklo sa nerozbilo. Majiteľka otvorila dvere a zavolala do tej tmy, aby ten, kto hodil ten kameň, prišiel k nej. Z tej tmy sa po chvíľke vynoril asi 7ročný strapatý chlapec, pristúpil k tejto pani a povedal, že to veľmi ľutuje a že to už viac neurobí. Pani ho pohladila po vlasoch a pobožkala na čelo. Úplne bez slova. Tým to skončilo. My sme sedeli a dívali sme sa do zeme, aby nebolo vidieť naše vlhké oči. Ten malý zázrak bol krásny. Zázrak pravdy a lásky a odpustenia a pohladenia je zaručený pre každého v osobe Ježiša Krista, „...ktorý nás povolal z tmy do svojho predivného svetla" (1.Pt.2,9)

MUDr. Ján Siracký

vüči ženám. Zároveň jsou tu definitivně určena omezení žen; syn má podíl dvou dcer. Ženy však neměly být získávány proti jejich vůli. Ale priorita mužů před ženami je dána přímo Bohem: **„Muži zaujímají postavení nad** (podtrhuji - mb) **ženami**, protože Bůh dal přednost jednom z vás před druhými...“ (4.súra - 34). Islám má v ženské otázce ještě víc co dohánět než křesťanství. V jistém smyslu je to Achillova pata (v) islámu. Tudy cesta nevede.

Biblické a koránské postavy

Korán mluví o řadě biblických postav - Adamovi, Noachovi, Mojžíšovi, Josefovi, Davidovi, Šalomounovi, Jóbovi, "předních prorocích" (Elijáš, Eliša), ale i o Ježíšovi, Janu Křtiteli, Marii. O některých velkých starozákonních postavách však Korán mlčí. (Izajáš, Jeremjáš aj). Ježíše uznává Muhamad za jednoho z největších proroků, upírá mu však jeho božství a zpochybňuje jeho smrt na kříži. Zde je cítit vliv židovství i neortodoxního křesťanství. To sotva můžeme věroučně akceptovat, ale může to pro nás být poučení: přezkoumejte trinitární dogma, jak je formulovat, aby bylo zřejmé, že Ježíš není totožný s Hospodinem. Na druhé straně podkládá trinitární dogma sofistikovaným způsobem Boží pohyb, dynamičnost a komunikovatelnost. Alláh je Bůh milosrdný, ale strohý, nepřístupný v monarchickém smyslu, tady nelze tlouct na Boží srdce, jak to činí např. žalmisté (Ž 22 aj.) Z široce pojednávaných biblických postav je to kromě Abrahama a Mojžíše Josef, jehož egyptský příběh je psychologicky (romanticky) prokreslen: Ženy "v městě tom" po asijském krasavci šlely a při loupání pomerančů si pořežaly ruce. (Z toho čerpá Thomas Mann při líčení Josefem nechtěné avantýry s putifarkou ve své známé trilogii. Podle koránského líčení se putifarka nakonec přiznala a putífar svěřil Josefovi velmi vysoký post. - Pozoruhodně je zpracován trpítel Job. "Služebník náš Job" (Ajjúb) se obrací k "Pánu svému" a stěžuje si na Satanovy zásahy (súra 38 SÁD), ale byl shledán trpělivým a byl označen za služebníka "výtečného, stále kajícího". Je možné, že Korán navazuje i na

jedno pozoruhodné slovo novozákonní. V závěrečných výzvách Listu Jakubova (Jk 5,7nn) stojí: *„Za příklad trpělivosti v utrpení* [kakopatheia - pas. utrpení, akt. snášení utrpení, vytrvalost, odolnost] *si, bratři, vezměte proroky, kteří mluvili ve jménu Páně. Hle, 'blahoslavíme ty, kteří vytrvali'.* *Slyšeli jste o vytrvalosti (kral.:trpělivosti) Jobově a víte, k čemu ho Pán nakonec přivedl. Vždyť Pán je plný soucitu a slitování.“* Pozoruhodně je pojednán i Noach (kral. Noe), který zvěstoval Boží soud všem lidem kolem, a byl tedy misijně mnohem aktivnější než Noach biblický: Noach (Núh) oznamuje lidem, že byl k nim vyslán jako "varovatel zjevný", že Bůh je ochoten k odkladu trestu; Noach vystupoval veřejně i skrytě, ale marně (súra 71 NOE). To je instruktivnější a misijnější než líčení biblické, kde se o žádném varování nemluví (Gn 6 - 9).

Svaté války

Zabývat se „svatými válkami" (v islámu džihád) je věc choulostivá, vždy znovu interpretovaná a interpretovatelná, objevuje se - téma „boj na Alláhově stezce" v řadě súr (2.,3.,4.,5.,8.,9., 22.,25.,29.,47.,49.,57.,60.,61.,66,9). Volím: druhou súra (Krávy), verše 186-189. „A bojujte na stezce Boží proti těm, kdož bojují proti vám, avšak nečíňte bezpráví, neboť **Bůh nemiluje ty, kdož se bezpráví dopouštějí**" (podtrhuji - mb). Dále však najdeme: „zabíjejte je všude, kde je dostihnete. Svádění od víry je horší než zabití..." Když zabýjet, tak ne pokud možno poblíž "mešity posvátné"; jestliže však nepřátelé přestanou, pak zase platí Boží milosrdenství. Jde o sebeobranu. Útokem však může být i svádění od (pravé) víry. Bible zná pobíjení nepřátel, i když také v zásadě v sebeobraně; na to se dekalogické Nezabiješ nevztahuje, neplatí to ani o výbojích Davidových a Šalomounových, nebo reparačních výbojích bratrů Makabejských. Už Starý zákon zná "lásku k nepřátelům"(episoda a Aramejcích raněných slepotou, které chtěl izraelský král pobít, ale dostal od Elišy (kral. Elizeus) pokyn: *„Nepobíjej je... Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí...“* (2S 6,22). V Novém zákoně Ježíš v "kázání na hoře" autoritativně radí: *„Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují...“* (Mt 5,44 - agapete tús echt-rús hymón). "Svatých bojů" bylo zneužito v židovství, křesťanství i islámu. Ano, v úsilí o identitu, soudržnost a obecnost přesvědčení víry je nutné vynaložit všechno, žádná pohodlnost, žádné "ticho, ticho, milé dětičky". Ale hromady mrtvol - to je zlé svědectví, zde je násilí naprosto nesvaté.

Potřeba reforem?

Podle Salmana Rushdieho, narozeného v Indii, vychovaného v muslimské rodině, „islámské náboženství potřebuje reformovat, aby mohlo vstoupit do nové éry“; tak Rushdie pro britský deník The Times 11.8.2005 (citováno z LN 12.8.2005). Spisovatel se domnívá, že by Korán měl být vnímán jako historický text, a ne jako neomylná kniha, jejíž studium je předem dané. Pokud by byl Korán vykládán s ohledem na dobu, v níž vznikl, mohly by se nakonec zákony ze 7. století přizpůsobit potřebám moderní doby. V křesťanské církvi proběhlo, dějinně vzato, dost zásadních reforem (nemyslím jen na klasickou reformaci), ale jsou zapotřebí reformy nové, prováděné způsobu (metodami) přiměřenými moderní (postmoderní) době. Reformem není nikdy dost a křesťanská ecclesia je semper reformanda. Totéž, troufám, platí i o islámské obci.

Milan Balabán

Co známe a nevíme odkud

Dokončení z minulého čísla
List Polykarpa, biskupa ve Smyrně do Filip. Dopis začíná tím, co znovu objevila luterská reformace v 16. stole-tí: „... víte, že jste spaseni milostí, nikoli ze skutků...“ Ale na to dále navazuje: „... království Boží neobdrží ani smilníci, ani změkčilci, ani homosexuálové...“ (1K 5,9). Nechtěl bych být na jejich místě, abych pro to, co mám vrozené, snad nemohl do Božího království. Někteří konzervativní křesťané, případně fun-damentalisté si myslí a píší o tom kni-hy, že lze tuto asi čtyřprocentní mino-ritu léčit, ale o nějakém úspěchu jsme neslyšeli. Církev ve Smyrně píše všem sborům o umučení jejich biskupa Polykarpa. Byl již 86letým starcem, prokonzul jej nabádal, aby obětoval císaři a zlořečil Kristu, ale on odmítl. Měl být předhozen šelmám, nakonec byl upálen. U jeho spáleného těla je opět doklad o ctění ostatků.
List Diognetovi je spíš apologií (obha-jobou) křesťanství, je o něco mladší jak ostatní listy. „*Křesťané se neliší od ostat-ních lidí... žijí v řeckých i barbarských mě-stech, ale neodhazují novorození. Mají společný stůl, ne však lože. Jsou v těle, ale nežijí podle těla*“ (V.kap.) V VI. kap. se zase píše: „*Nesmrtelná duše pobývá ve smrtelném stánku.*“ To odpovídá řecké

Recenze

Může se stát, že si vytvoříme předsta-vu, že myšlenky z pouště a spisy tzv. pouštních otců nás zaujmou. Není potom divu, že všade, kde se setkáme se slovem "poušť", automaticky si před-stavíme moudrá slova těch, kteří hle-dali na poušti hlubiny. „Kopali tam hluboké studny" by řekl holandský autor, o jehož knihu zde jde. Tako-vouto představu měl i autor recenze. Skutečnost však byla a je poněkud jiná. Kniha holandského teologa Bernarda Rootmensena sice hovoří o poušti, ale ne o Sahaře. Nehovoří ani o otcích víry, kteří před více jak tisíci lety od-cházeli na poušť. Oč jde, to naznačuje podtitul knihy: "Pracovní příručka pro (rozhovory ve) společenství o krizi církve, víry a kultury".Tento podtitul vystihuje záměr autora. Přes-něji: je to sonda do krize současného stavu "západního" světa. Ta však tvoří jen první třetinu knihy. Druhá třetina knihy je věnována snahám, které jsou v současné době podniká-ny, ale nevedou k záchraně. To, proč zde na tuto knihu upozorňu-jeme, je v poslední třetině knihy. Ta pojednává o nadějných cestách, které vedou k obnově a otevírají perspekti-

Novinka! Marek E. Světlík: Díky, Adame

Těsně před koncem r. 2005 vydalo nové nakladatelství MESS knihu s ti-tulem "Díky, Adame". Autorem je středoškolský profesor, překladatel z finštiny a presbyter dejvického sboru Marek E. Světlík. V knize se mísí originálním způso-bem autentické prvky s fantazií. Prolínají se tu vzpomínky na život vysokoškoláků v šedesátých letech minulého století a na svérázného otce se zážitky na schůzkách evan-gelické mládeže i z pozdějšího auto-rova působení na naší ambasádě ve Finsku. Čtenáři se v knize setkají s množ-stvím jmen, která jsou dobře známa z církve i politického dění. Autor má opravdu široký záběr, který svědčí o jeho všestranných zájmech a vzdělá-ní. Kniha však není pouze kumulací

filosofii. Izraelec si nedovede předsta-vit žijící duši (krev) bez těla. V NZ je duch, duše a tělo (1Te 5,23). NZ trvá na vzkříšení celého člověka (1K 15,20.21). Poslední kniha **Pastýř Hermův** je apo-kalypsou (zjevení o posledních věcech člověka), autorem byl snad bratr říms-kého biskupa Pia (140-156). Kniha obsahuje čtyři vidění, dvanáctkrát pří-kazy a deset podobenství. Ve viděních se objevuje Sibylla (mytologická vě-štkyně) a mladíci. Ve viděních je o vě-ži: „*Ta věž, kterou vidíte, to jsem já cír-kev.*“ Věže u hradeb a strážní věže u vinic inspirovaly věštkyni a to mohlo být zase podkladem pro stavbu věží u chrámů. Nevím, zda je dostatečné vy-světlení, že věž ukazuje k Bohu. Z pří-kazů zmíníme třetí, kde je: „*Miluj pravdu...*“, a to nám připomíná Jana Husa. Čtvrtý příkaz říká o propuštění manželky: „*Když muž propustí ženu pro cizoložství, nesmí se již ženit,*“ mohla by se vrátit. Pro lidskou slabost dochází k rozchodům manželů. ŘKC neuzná-vá žádný druhý sňatek kromě odvo-vělých nebo při zneplatnění manžel-ství papežem. V tomto příkazu také je, že není jiného možného obrácení a od-puštění hříchu než křtem. To dělalo li-dem v době pronásledování při zapře-

Rootmensen, B.: Čtyřicet slov na poušti

vy. Pozorné čtení a ještě lépe skupino-vé rozhovory o tom, co je v této knize na stránkách 87–177, skutečně stojí za to. Jde o hledání ozdravení ve všech třech vytčených oblastech, kde prv-ním krokem je cesta k pramenům. Oživení pramenů a dlouhý dech je nám zde nabízen. O této části knihy je možno říci, že je doslova nabitá podněty. U každé z deseti konkrétních kapitolek je vždy desatero podnětů. Hovoří-li se např. o oživení pramenů, pak se zde dočte-me, že jde nejen o oživení mnohých základních biblických pojmů a pojetí Bible samé, ale i o oživení našich vše-lijak zkreslených obrazů Boha a člo-věka. Autor má odvahu uvést i desa-tero podnětů k zamyšlení nad tím, proč je církev nepostradatelná (např. jako místo odporu proti silám, které nás ujařmují, odosobňují a ohlupují atp., nebo jako místo vysvobozování lidí z úzkoprsého myšlení). Hovoří-li Rootmensen o víře, podtr-huje smělost, která charakterizovala jak proroky, tak i první učedníky – jak smělost tvořivě zaměřenou na bu-doucnost, tak i smělost se zacházením s tradicemi. Smělost, která jako do-konalá láska ven vyhání strach (s.

ní značné potíže. Ani my jsme někdy nepřijímali příliš radostně ty, co se po letech komunismu navrátili do církve. Značnou úlevou bylo a je pokračování textu, že po zapření a zhřešení je ještě jedna možnost obrácení. Ještě něco k podobenstvím. *Bude-li ně-kdo držet půst o chlebu a vodě, má dát to, co by stálo jídlo, potřebným.* To známe u Matky Terezy z Kalkaty a něco podob-ného si pamatujeme z počátečních textů Nové orientace v ČCE. V devá-tém podobenství můžeme číst: „*Syn Boží je starší než všechno stvoření*“ (i J 1,1a) a přece si to úplně neuvědo-mujeme, nebo tomu nevěříme. Ještě desáté podobenství, ze kterého může vycházet teorie prosperity některých pentekostálních (letničních) kruhů, a to: „*Chod' v příkazech... a bude tě provázet úspěch.*“ Když se tak neděje a třeba při-jdou i nemoci, říkají, že žiješ v hříchu, třeba i skrytém. Kdo z lidí to může určit?

*** Domnívám se, že pro velmi hrubou orientaci a možnou asociaci je napsa-né dostatečné. Lepší by bylo, pokud naleznete čas, si vše přečíst, promyslet a porovnat s Písmem i s obdivuhod-ným prolínáním do současnosti.

Jiří Novák

2

Pepinka Mravencová měla neradostné mládí. Nepoznala vlastně nikdy nic než dřinu. Narodila se ve velkém městě, které se jmenovalo Lesní mraveniště. Bylo to velice moder-ní město, poněvadž bylo vybudováno nad zemí i pod zemí. Ta nadzemní část při-pomínala vyhaslý sopečný kráter, ta podzemní měla mno-ho poschodí a sahala pořádně hluboko. Ce-lé to město bylo pro-ktáno chodbičkami, v nichž vytrvale po-bíhaly nahoru dolů mravenčí dělnice. Sotva Pepinka opusti-la bělavou kuklu, hned ji zapřáhli do práce. Nejprve dělala takového poskoka u larviček. Mravenčí larvičky, jak je známo, mění třikrát košilku. Když z jedné vyros-tou, obléknou se do větší. A protože je lar-viček spousta, je kolem toho převlékání také spousta uklízení a běhání. Sotva si však Pepinka zvykla na tuhle práci, už ji hnali do jiné: musela pomáhat s udržová-ním chodeb a komůrek. Patrně si nedove-dete ani představit, jak po takové námaze bolí celé tělo. Pak však už Pepinka pový-šila mezi starší dělnice, které obstarávají a uskládňují potravu pro celé Lesní mrave-niště. To je přece moc odpovědný úkol! V té době však došlo k něčemu, co v Pe-pince vždycky vyvolalo děsivou vzpomín-ku: Lesní mraveniště bylo přepadeno amazonkami. Amazonky jsou také mra-venci či lépe řečeno mravenčice. Jsou ozbrojené ostrými, nebezpečnými kusad-ly, přepadávají mírumilovné mravence a vždycky je odolečou do zajetí, aby zajatci pro ně pracovali. Když došlo k útoku, Pepinka byla naštěš-tí za prací v nejspodnějším poschodí.

Pilný mraveněček

Kdyby se tam neskrýla, stala by se z ní otrokyně amazonek - a to by bylo daleko horší než celé dny se plahočit pro své vlastní. Brzy po nepřátelském vpádu se dostala Pepinka konečně mezi ty, jímž byly svěře-ny nejodpovědnější úkoly: buď hládkova-la, aby do města nevtrhl nepřítel, nebo se s některými jinými mravenčími samička-mi starala o čisté, nezamořené ovzduší v Lesním mraveništi. Každý rozumný člověk ví, jak nezdravé je žít v nevětra-ných místnostech bez přísunu čerstvého vzduchu. Proto Pepinka se svými družka-mi vynášela z mravenčích příbytků ven všechno, co se stavělo proudění vzduchu do cesty. Kdyby se to nedělo, mohl by se za chvíli vzduch v Lesním mraveništi krájet. Uf, tahle služ-ba byla sice velmi důležitá, ale také pě-kně vyčerpávající. Jednou unavená Pe-pinka zabloudila do míst, kde byly chlívky pro mšice. "Poslou-chejte, mravenčí sleč-no," oslovila Pepinku

zčistajasna krajní mšice. "Jak to tak tady kolem pozoruji, vy všichni jste tak straš-ně pilní, že jednou na svou pili zajdete. Nemyslete si, já taky chci být užitečná. Jsem ráda, že mohu připravovat pro vás mravence medovici. Připomíná mi to totiž biblickou historii, jak na Sinajském ostrově pačervci manové pomáhali živit ztuhlou medovicí putující Izraelce. Tak nějak si představuji užitečný život. Ale to, jak žijete vy zde v Lesním mraveništi, je přehnané. Samá práce, samá dřina! Umíte vůbec něco jiného než makat a makat?"

Pepinka Mravencová dobře slyšela, co jí mšice říká, ale jestli si to vzala k srdci, těžko se už dozvíme., Patrně jednoho dne padla mrtva uprostřed práce - jestli ji ovšem nesezobl nějaký pták. Všeho moc škodí, i té práce!

Každou chvíli využít chce umíněný workholik. Nechce uznat, že té práce nemusí být vždy tolik.

Daniel Henych
(Pokračování příště)

Beru je v ochranu

Koho? Naše poslance a senátory. To je snad nejbičovanější skupina obyva-tel u nás. Bič mají v ruce novináři, vládci Strakovy akademie, státní úřední-ci, šlehy ovládají i posluchači rozhlasových besed. A všichni se nakonec uchylují k osvědčenému obratu: Za naše peníze, my je platíme... To je, panečku, argument! Po léta se procento důvěry v obě komory udržuje u nás na dolní úrovni. Jistě si tento nízký kredit vysloužili také sami jejich mata-doři. Práce, kterou konají, je málo viditelná; naproti tomu neúčast na zase-dáních, četba novin, když mluví opozice, jejich ospalý nezájem, to všem občanům neustále pohotově připomíná tisk i televize. Pastva pro oči. Proto se úctě těší malé.

Těžko se přesvědčuje těm, kdo jsou závislí na hlasech voličů, kdo jsou pla-ceni ze státní kasy, jejichž práce je důležitá, ale ne pro všechny viditelně ze dne na den. Hlasování o bezpočtu zákonných předloh, debaty ve výborech, v plénu, rozhovory s odborníky, s voliči, s představiteli vlastních stran, toto úmorné, uspěchané každodenní je občanům velku skryto. Média pasou po senzacích, po tom, co je vidět. Berou si na mušku jejich platy. A pak to cel-kem snadno cvakne v hlavách občanů: my si je platíme. Nedojde jim, že to je jedna z polopravd, která se rozšířila jako mor. Platy legislativců neplatíš, milý občane, ani ty, ani já. Platilo by to doslova a do písmene, kdyby se státní rozpočet skládal výlučně z daní, o nichž roz-hodli právě reprezentanti nás všech v zákonodárných sborech. Státní roz-počet je však pestrá směsice příjmů a výdajů. Mezi položkami, které do něho připlouvají, jsou i příjmy ze státních podniků. A to nejsou žádné malé ryby. To, co se v podnicích, vlastněných státem vyrobí a na trzích prodá, je výsledkem práce a manažerských aktivit jejich zaměstnanců. Stát je v tomto smyslu účastníkem trhu jako každý jiný soukromý podnikatel. A z toho mu pramení určité výnosy. Ty nejsou závislé na daních, které do rozpočtu odvá-dí ostatní občané. Kdyby to šlo účetně oddělit, mohlo by se dokonce říci, že poslanci a senátoři jsou placeni z výnosů, které nedotovali všichni občané-voliči, nýbrž vlastně jen ti, kdo z občanů

Dokončení na str. 4

Jan Milič Lochman (3.4.1922– 21.1.2004)

K druhému výročí smrti bratra Lochmana bych rád uvedl několik výroků a ohlasů z oné i pozdější doby. Asi v r. 1970 jsme šli na rodinném výletě horskou stezkou. Proti nám přicházel pán, který se náhle zastavil, upřeně se na mne zadíval a s určitostí pronesl: „Ty jsi Milan.“ Byl to farář z Basileje, s nímž jsme se čtvrt století neviděli. Bez průtahů - „Kde se tu bereš? Jak se máš?" - šel k věci, jež mu byla zřejmě vysoce důležitá: „Poslyš, ten Milič Lochman je veliký zisk pro fakultu i pro církev“, - Jednou jsem jednal o českých věcech se studentkou theologie z Basileje. Spontánně prohlásila, že Lochman je naprosto nejlepší profesor na fakultě a že si toho velká většina studentů je vědoma. Jeho osmdesátiny a potom pohřeb přinesly celou řadu svědectví nejrůznějšího druhu s vysokým oceněním jeho osobnosti, od lidí učenných i zcela prostých členů basiiejských sborů. Typické a významné bylo, že nikdy nechybělo zdůraznění vztahu k dědictví české reformace. On sám přímo důsledně uváděl její různé rysy i

Václav Pokorný, zakladatel sborů

Nedávno uplynulo 150 let od narození br. faráře Václava Pokorného. Když zemřel v r. 1933, bylo mi patnáct let, dobře se tedy na něj pamatuji i na lédacos z jeho kázání. Jinak je ve sboru už jen málo bratří a sester, kteří byli např. od něho konfirmováni. Václav Pokorný pocházel z Čáslavska, z malé obce Zařičany, ve sboru semtěšském. Narodil se v rolnické písmácké rodině. Gymnázium studoval v Hradci Králové, kde byl bratr jeho matky profesorem. Po maturitě se rozhodoval pro matematiku-fyziku či teologii. Když se poradil se svým příbuzným far. Em. Havelkou v Libštátě, rozhodl se pro studium teologie a nikdy toho nelitoval. Studoval v Edinburghu a dovedeme si představit, jakého jazykového a myšlenkového úsilí bylo potřebí, aby si hoch z českého venkova odnesl odtud mnohý užitek pro celý život. Pokračoval v Basileji a nakonec absolvoval pro faráře, kteří chtěli působit v Rakousku, povinný ročník ve Vídni. Tam měly na něj rozhodující vliv přednášky reformovaného dogmatika prof. E. Böhla. Po ukončení studií pracoval nejprve téměř rok v ho-

aktualitu pro přítomnost, a to v evropském rozměru. Setkal jsem se s bernským farářem, který u něho před 30 lety studoval, a s jiným, který znal velkou většinu jeho spisů. Oba jej shodně stavějí mezi své přední theologické učitele. S něčím podobným jsem se setkal i v naší církvi, když mi jeden kolega uvedl, že k podstatným záměrům pro blížící se důchod mu patří prostudovat tři hlavní dogmatické spisy Lochmanovy, výklad vyznání víry, desatera a modlitby Páně. Jeden zdejší farář mi kdysi psal, že čte právě jeho životní vzpomínky. „Kniha na mne působí velmi silným dojmem. Nevycházím z úžasu nad tím, co všechno po mnoha stránkách dokázal. Jaké šťastné řízení to bylo, že přijal povolání na basilejskou universitu." Později psal, jak těžce ho Miličova smrt zasáhla, „Už v mládí jsme pocítili vzájemnou sympatii, která vytrvala po celý život. Vídali jsme se jen zřídka, ale vždy se v nás pocit blízkosti obnovil. Byli jsme prostě lidsky na stejné vlnové délce. Jistě zde byl velký roz-

díl v theologickém vědění i působení, v němž nás značně převyšoval, ale to nehrálo ve vzájemném styku žádnou roli." Basilejský farář našeho věku mi psal: „Začátkem roku jsem byl v nemocnici na vyšetření a bylo vysloveno podezření na rakovinu. Milič byl také nemocen a pozval mne k návštěvě. Přednesl jsem mu své myšlenky o věčnosti a o radostné naději, že v novém životě budeme s Kristem. Stejnou teologii vyznával i on. Bylo mi to k posile. Při odchodu mi s rozjasněnou tváří stiskl ruku a pravil: "Na shledanou v tomto anebo v jiném světě." Za týden přišla zpráva o jeho smrti. Můj zdravotní stav se zlepšil, a tak vděčně i pokorně přijímám novou lhtu milosti jako dar shůry.“ Jistě jsou blahoslavení, kteří v Pánu žijí a v něm umírají. Kterí pak jiné vyučují, stkvíti se budou jako hvězdy na obloze. To je zaslíbení pro svědectví našich životů a našeho působení, ať stojíme vysoko či nízko a žijeme kratší či delší čas. Vždy v Jeho šlépějích.

Š. M. Pavlinec

Inzerce

MISIJNÍ ODBOR KJ pořádá i v roce 2006 dva zájezdy do Izraele, kratší na jaře (7. - 14. 4.), delší včetně Jordánská na podzim (26. 10. - 5. 11.) Program zájezdů na požádání zájemcům pošlu, když se obrátí na adresu: Ludmila Hallerová Ve vilách 7/63, Praha 4 - Michle nebo mail: hallerova@volny.cz

DIAKONIE ČCE - STŘEDISKO ZVONEK v Praze 4 - Michli, vyhláshuje výběrové řízení na místo ŘEDITELE/KY STŘEDISKA. Požadujeme: VŠ vzdělání nejlépe v oboru sociální práce, tříletou praxi v řídicí práci, organizační a komunikační schopnosti, ochotu přijmout a respektovat křesťanskou orientaci organizace. Nástup možný dle dohody.

Televize

ČT1 Cesty víry - neděle 14.15 h Kanadský lékař a psychiatr Rudolf Roden se narodil v Praze. Zde prožil i své mládí, v Praze se zamiloval do své budoucí ženy. Když byla jeho dívka Eva zařazena do trestného transportu, dobrovolně odešel do koncentračního tábora s ní. Hrůzy, které během války prožil, v něm vyvolaly pochybnosti, zda Bůh existuje a pokud ano,jak mohl toto dopustit. O složité životní cestě muže, který nyní léčí smíchem, o jeho životní lásce a vztahu k Bohu vypráví *dokumentární film Martina Mahdala.*

Křesťanský magazín - neděle 14.35 h První Křesťanský magazín z Prahy bude malinko, opravdu malinko vzpomínat, neboť náboženské vysílání České televize má v lednu patnácté narozeniny. Obvykle dobře informovaní pánové Vávra a Vacek zvednou oponu historie a odkryjí tajemství pionýrských dob tehdy nezvyklého televizního žánru. S Milenou Bartlovou navštívíme obnovený emauzský klášter v Praze a vedle toho bude k dispozici i kupa zajímavostí a zpráv ze světa náboženství. *Připravili M. Otřísal, D. Brůhová, K. Karageorgiev, J. Čumpelík, režie Jan Brichcín.*

Oznámení

Sbor ČCE ve Šternberku si v závěru minulého roku s vděčností připomněl výročí osmdesátých narozenin bratra BOŘIVOJE VEJPUSTKA a pětasedesátiny JIŘÍHO TOMÁŠKA, současného kurátora. Staršovstvo společně s celým sborem přeje oběma jubilantům do dalších let zdraví, Boží ochranu a požehnání.

Beru je...

Dokončení ze str. 3

ve státních podnicích pracují. Je mi divné, že sami poslanci a senátoři na tuto okolnost ještě nepoukázali. Na ní by mohli založit úspěšně svou obranu: není pravda, že nás platí všichni občané, že žijeme na jejich útraty. Stát si na naše platy sám vydělává. Odvedlo by nás ovšem daleko, kdybychom potom začali přemítat, co to vlastně vypovídá o našem, státu, o struktuře našeho hospodářství, po-kud je možné, aby stát platil ty, kdo mají být zástupci všech občanů, celé společnosti. Ale jednu pověru by tato skutečnost odbourat mohla. Jenže, jak se zdá, o našich zákonodárcích platí to, co kdysi napsal Ferdinand Peroutka: Poreptavše poněkud, znovu přijali lehké sice, avšak pro muže plně aktivní málo čestné jho svého nevýznamného postavení.

Jakub S. Trojan

Profesní životopis s motivačním dopisem zasílejte do 17. 2. 2006 na adresu: Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, nebo e-mail ustredi@diakoniecce.cz. Více na www.diakoniecce.cz.

č. 61

Bohoslužby

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
Braník, Modřanská 118: 9.30 (1. n. rodninná, 3. n. VP) L. Rejchrt -
Dejvice, Z. Wintra 15: 9.30 Hudec -
Horní Počernice, Třebešovská 2101: 9 - Jarov, U kněžské louky 9: 9.30 Plzáková -
Kliment, Klimentská 1: 9.30 Halamová -
Ko-bylisy, U školské zahrady 1: 9.30 Erdinger (Drobík 3. případně 5. ne a každou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korejské bohoslužby + VP; 2. - 5. ne 11.30 korejské bohosl, kaz. Lee) -
Libeň, U pošty 6: 9.30 Nekvasil -
Martin ve zdi: 19.30 -
Modřany, Písková 6: 9.30 Šorm -
Nusle, Zateckých 11: 9.30 Škeřiková -
Radotín, Na betonce: 9.30 -
Salvátor, Salvátorská 1: 9.30 M. Rejchrt -
Smíchov, Na Doubkově 8: 9.30 Vofříšek VP -
Spořilov, Donovalská 1862: 9.30 Bísek -
Strašnice, Kralická 4: 9 Klinecký -
Střešovice, n. Před bateriemi 22: 9.30 Pavel Pokorný -
Uhríněves, Husovo n. 378: 9 -
Vinohrady, Korunní 60: 9.30 Vršovice, Tulská 1: 9.30 Ort -
Žižkov I, Proko-pova 4: 9.30 Lange -
Žižkov II, Čajkovského 10: 9.30 Štrádal
EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. v ČR
Nové Město, V Jiráčářích: 9.30 Tillinger - 11.00 v anglickém jazyku: Křikava; večerní bohoslužby: středa 18.00
SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V.
U sv. Michala, V Jiráčářích 15.00
BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ
Vinohrady, Vinohradská 68: 10 Šolc ml. 18 bohoslužby v ruštině -
Pankrác, Na Topolce 14: 10 Mečkovský
OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB)
Nové Město, Hálkova 5: 9 Keřf
CÍRKEV BRATRSKÁ
Nové Město, Soukenická 15: 10 P. Grulich -
Žižkov, Koněvova 24: 9.45 Kaleta -
Vinohrady, Římská 43: 9.30 Mošner -
Smíchov, Vrázova 4: 9.30 B. Matulík -
Mezinárodní sbor, Peroutkova 57: 10.30 John Waldrop -
Horní Počernice, Ve Žlízku 168: 9 a 19 Kloubek -
Dejvice, Hotel Krystal, J. Martího 2: 10 Heczko -
Praha 4 - Jižní Město, Dubnová 806: 17 Filip -
Praha 4 - Šeberov, V Ladech 10.00 D. Javornický -
Praha 9 - Černý Most, Stoliňská 2417/41b. - 17.30 hod. T. Grulich -
Zbraslav, Praha 5, Zákl. škola Nad Parkem: 9.30 Hart -
Praha 13 - Stodůlky, Gymnázium J. Heyrovského, Mezi Školami 29: 10.00 M. Šrámek
EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ
Nové Město, Ječná 19: 9.30 Procházková, VP-
Vršovice, 28. pluku 15: 9.30 a 18 VP Botoš -
Strašnice, Vílavá 26: 10 Kuchyňka -
Horní Počernice, Křovinovo n. 12: 9.30 P. Hradský
CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (sobota)
Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14 Cepl -
Dejvice, Zikmunda Wintra 15: 9.30 Čtk -
Smíchov, Peroutkova 57: 9 a 14 Jonczy -
Spořilov, Žilinská 4: 9 a 14 Cepl -
Strašnice, Vílavá 26: 9 a 14 Hrdinka -
Krč, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 17 Beneš
APOSTOLSKÁ CÍRKEV
Praha 10 - Vršovice, budova ECM, 28. pluku 15: 14.30
STAROKATOLICKÁ CÍRKEV
Rotunda sv. Kříže, ul. Karoliny Světlé: út 18 (s kytarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžička, Husák) -
Kaple sv. Máří z Magdaly, u Čechova mostu: ne 10 (Holeton, Růžička) -
Kaple sv. Rodiny (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrdek)
PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV
Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslova 9: so 17, ne 9 -
Šuvarský - Chrám Zesnutí Přesvaté Bohorodice, Praha 3, Olšanské hřbitovy: ne 10 igumen Silvestr -
Modlitebna sv. Nikolaje, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10 -
Koudela - Chrám Zvěstování Přesvaté Bohorodice, Praha 2, Na Slupi: ne 10 -
Dandar, Stojka
SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY
Praha 5 - Smíchov, Lidická 18: 10.15 -
Praha 3, Biskupcova 36: 10.00
BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ -
Praha 5 - Smíchov, Peroutkova 57: 10.30 (mezinár. sbor) -
Kliment, Klimentská 1: 11 VP (anglikánské) -
Vinohrady, Vinohradská 68: 11 (bapt.) -
V Jiráčářích: 11 VP (luteránské)-
BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ
Praha 1, Martin ve zdi: 10.30

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY vydávají Kostnická jednota a sdružené evangelické církve v ČR. Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz Řídí redakční rada. Redaktor: Mgr. Zdeněk Škrabal Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává. Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379/0800 Tiskne Grafotechna Distribuce Mediaservis s.r.o., Abocentrum, Moravské nám. 12D, 659 51 Brno, objednávký tel.: 541 233 232, reklamace 800 800 890 A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851 Registrační číslo MK ČR: E 365